

СТЕЦЬКО

A close-up portrait of a man with a receding hairline, wearing round glasses and having a mustache. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a dark, solid color.

ДВІ РЕВОЛЮЦІЇ

Серія книг «Український націоналізм»

«ДВІ РЕВОЛЮЦІЇ»

Ярослав Стецько

КИЇВ

 RAINHOUSE

2023

УДК: 321.011.072.1(477)-029:821

ISBN 978-617-95129-6-4 (PDF)

С79 Стецько, Ярослав

Дві революції. – Київ: Рейнсхаус, 2023. – 24 с.

Наприкінці 20 сторіччя в українському націоналістичному русі виникла нова течія - соціал-націоналізм. Це вчення ґрунтується на програмовій праці Ярослава Стецька, головного ідеолога ОУН та багаторічного соратника Степана Бандери.

Про те, що це за ідеологія, чи має вона щось спільне з німецьким націонал-соціалізмом та до чого закликає - в короткій роботі «Дві революції».

Книга завантажена з веб-ресурсу:
www.rainshouse.com

Дякуємо, що підтримуєте
україномовну літературу!

ISBN 978-617-95129-6-4 (PDF)

© «Рейнсхаус», 2023

СЛОВО КОНСУЛА

Текст цієї книги – хоча точніше її назвати статтею чи брошурою – наприкінці 20 сторіччя став поштовхом для нового етапу розвитку націоналістичного руху у відновленій Україні.

Лозунг Стецька про єдність соціального та національного на шляху революційних змін країни знайшов широкий відгук серед молоді. Соціал-націоналізм – вчення, яке сповідувала організація-предтеча Азову, «Патріот України» – ґрунтується саме на програмових принципах головного ідеолога ОУН.

Не тільки читайте, а й розумійте ці ідеї. Бо саме в них сховано ключ до побудови Великої України.

*Написав Олексій Рейнс (позивний Консул),
засновник клубу RAINSHOUSE,
листопад 2023 року.*

Егорев Сергей

Дві Революції

(З приводу героїської смерти ген. Тараса Чупринки)

Поки прийшов 1648 рік, Україна поклала багато жертв на вівтарі боротьби за свою свободу. Різні методи боротьби, різне її найняття, різне було усвідомлення мети в різних періодах, як теж було різне пов'язання й наголошування національного і соціального в нашій революції. Момент національний завжди був тісно пов'язаний із соціальним. Українська революція, себто національно-визвольна війна мала тільки тоді успіх, коли оба ці моменти були органічно поєднані. Як лише було нехтоване соціальне питання або, тим більше, коли замикала в свідомості українців національна причина неволі та національна мета боротьби – прихопила поразка.

Це не лише фраза, лиш гірка правда, що Україну ніколи ще не перемиг ворожий меч, бо наш народ – народ героїв, а тільки завжди троянський кінь, татарські люди, українські яничари, що їх ворог ставив собі на службу і примушував боротися за свої інтереси. Хмельниччину неможливо було подолати так довго, як довго в Україні не було зроблено диверсії проти української держави. Як Богдан Хмельницький

ішов на Польщу, сказав знамениті слова: «Зиб'ю з неволі польської весь український народ. Тепер буду воювати за нашу православну віру. В цій війні допоможе мені вся чернь по Люблин, по Краків. І я від неї не відступлю, бо це наша права рука».

Богдан унеможливив ворогам вбивати клина поміж «чернь» і українську провідну верству, поміж соціальне і державне, бо він вмів спрямовувати в одне русло обидві рушії визвольного руху. Бо це незаперечний факт, що соціальний момент співвирішаючий у національно-визвольному русі.

Після Богдана прийшов знову роздор, Москва почала оперувати, як завжди, соціальною демагогією з допомогою наших татарських людей, а з другого боку керівна соціальна верства, що відірвалася від народу і захищала тільки соціальні інтереси шукала «опіки» в шляхетській Польщі або дворянській Москві. Таким чином ворогові вдалося роз'єднати інакше непереможений український народ, народ Богунів, Сомків, народ козацького лицарства. Це не випадок, ані не «геніальність» Петра, ані не стратегічні помилки Карла призвели до поразки під Полтавою, а наслідок факту, що великий державний муж Мазепа не дооцінив того, чому надавав таку вагу Хмельницький – «черні», уосіблення соціального, ролі Семена Палія. Хмельницький теж мав Кривоноса –

божище черні, але він потрапив біля однієї справи тримати і Виговського, і Немирича, і Кричевського, і – Кривоноса. І православних, і римо-католиків, і протестантів... Петро потрапив Семена Палія повернути з Сибіру для соціального бунту проти Мазепи, а принаймні, щоб виключити підтримку народних мас для справи національної революції, точніше – для української національної війни проти Москви. Українська «чернь», ідея української соціальності не включена в українську революцію, себто у визвольну війну, означає її поразку. Немає сумніву: вирішальним є чинник національний, але він мусить бути виповнений українським змістом у кожному відношенні, також у соціальному.

Українці мусять нарешті зрозуміти, що – окрім факту становища України «при битій дорозі» – вони самі великою мірою винні, що втратили свою незалежність. Цю власну вину, власне недомагання зрозуміти, це означає добитися половини успіху.

Української «белюа сіне капіте» – потвори без голови, боялися від століть усі... Ніхто не знав, і сьогодні не знає, що промовлять українські степи, гори, ліси, яри... Страх перед Україною в'язав Гітлерові руки, він боявся що найменше злагіднення режиму приведе до його розгрому на тилах... Україна мовчазна, але як промовить – валить основи всього

дотеперішнього ладу. Як Хмель вчинив повстання, усупереннювалися Пруси, валилися європейські коаліції, творилися нові держави. Навіть Кромвел був змушений брати до уваги у своїх найповажніших комбінаціях козацьку Україну...

Не тільки чужі, а й свої боялися не раз своєї власної сили... Зокрема цієї динаміки «черні», народу в поході... Одні, побачивши, що вона несе нові порядки, відреклися її, нап'ятувавши, як руїницьку силу... Вони говорили лише про національно-державне визволення і не пов'язували його із соціальним визволенням, мовляв, не знати, що ця потужна народна стихія викличе з нетрів своєї химерної природи. Нехтуючи соціальне питання, віддали його для використання ворогові через татарських людей, укапістів чи їхніх брюховецьких. Інші ж, по своїй духовій структурі раби-недержавиики, знехтували суть – національно-державне визволення, а поклали все на соціальне і заїхали до інтернаціонального соціалізму, марксизму, як це сьогодні зветься, а вчора мало іншу назву, але, таку саму суть. Обидва ці односторонні погляди помилково розцінювали рушійні сили нашого визволення, себто – нерозривне сплетення національного із соціальним та примат цього першого, як передумови здійснення другого. У висліді переоцінювання одного, ми мали соціалістичний центр в Москві, що його визнавали

українські соціалісти, які заперечували українську суверенність у ім'я інтернаціонального соціалізму, або інші, як протиставлення, виявили нахил до феодалізму, поміщицтва.

Українська народна стихія довго була без голови. Петлюра прийшов запізно. Ні при чому тут виправдування тиском Антанти до федерації, ані «новою пануючою епохою соціалізму в світі». Це все лиш викрути. Офіційна Україна не розпізнала непоборної рідної сили – народної стихії. Ані Липинський, ані інші самостійники в той час не наголошували обидвох моментів, щоб український визвольний рух двигнути могутньо вперед. Єдиний Міхновський уже тоді був поставив правильно в теорії питання українського визволення, наголошуючи обидва чинники. На практиці найсильніше наголосив ті елементи Петлюрі, що зірвав з українськими розкладовими соціалістичними доктринами і став символом національного і соціального визволення українського народу. І він почав творити нову епоху в нашій новітній історії, зразок якої маємо в революції Хмельницького.

Тому, коли сьогодні шукати соціологічної генези УПА, то треба її бачити передусім в епосі Б. Хмельницького і згодом частково в добі Головного отамана Симона Петлюри, в добі розриву з

інтернаціоналізмом-соціалізмом, в добі поєднану, національного визволення із соціальним. Петлюра прийшов дещо запізно щоб могли врятувати українську державу. Московський центр вже був сконсолідований, армії відродженої червоної Москви в спілці із збаламученими новими татарськими людьми – укапістами, скрипниківцями, коцюбинськими – вже наступали на Золотоверхий Київ. Ролю Петлюри вони розуміли найкраще, тому він сьогодні не живе. Тому загину і полк. Євген Коновалець і Роман Шухевич.

Укапізм, чи будь-який, інший націонал-комунізм, це повторення в історії України ворожої антиукраїнської диверсії. Вчора вони – ці диверсанти – звалися татарськими людьми, сьогодні – укапістами. Вчора був Брюховецький, сьогодні Коцюбинський чи Гречуха. Український визвольний рух різних епох зазнав поразок через брак ідейного пов'язання національного і соціального моментів. І Сомко, і Богун, і Дорошенко, як великі українські державники зазнали поразок, бо не зрушили народних мас. Вони були великими самостійниками але не були одночасно й українськими соціальними революціонерами. Кінчали як герої – а інші, коли стояло питання нового українського соціального ладу, переходили до ворога, який консервував старий лад. Кисілі йшли до Варшави, українську чернь обдурювала Москва, а іншу

частину української аристократії робили дворянами чи московськими князями.

Українській революції наших днів не по дорозі ні з соціал-демократією чужих вислужників, ні з соціал-реставрацією інших психологічних і політичних опортуністів в обох випадках.

Наша революція – всенародна, йдемо з народом, який тісно поєднує справу соціального визволення із національною незалежністю.

Ми нав'язуємо до доби Хмельницького, до доби Петлюри, з яких виросла наша епоха – епоха Української Повстанської Армії.

І на такому тлі постать незмінного Головного Командира УПА, генерала Тараса Чупринки, виглядає інакше від того насвітлення, в якому сантиментально його представляє вся наша преса.

Генерал Тарас Чупринка збагнув обидва згадані елементи української визвольної революції і надав їй характер живого життя. Давши примат національного визволення перед всіма іншими складниками, що входять у поняття національного визволення він сполучив їх органічно в одну цілість. Він ясно задекларував, що без української держави немає

соціальної справедливості і особистої свободи. Не тільки словами, а й практично. УПА, на його заказ, стала на захист також соціальних інтересів народних мас України, жорстоко експлуатованих нацизмом і большевизмом. УПА стала Збройною частиною народу. Вона збройно виступила проти вивозу українських громадян у Німеччину на примусові роботи, поборювала вивози на Сибір, відбирала від німців контингенти, не давала їх стягати, виступала проти колективізації, захищаючи приватну власність селянина на землю і не даючи таким чином ще більше експлуатувати його в колгоспах; вона виступила проти нелюдського режиму на фабриках, проти стахановщини, проти експлуатації робітників і т.і. Вона боролася за свободу слова, за вільну творчість професійного інтелігента, виступала на захист «віри православної», як це робив і Хмель, захищала Українську Греко-Католицьку Церкву, яку Москва силою ліквідувала так само, як раніше Українську Автокефальну Православну Церкву; за часів нацизму заклала школи, будувала українську адміністрацію в своїх «республіках». Чупринка міг повторити слова Хмеля: « бо це наша права рука – чернь». Ввесь народ підтримував УПА. Україна ступила величезний крок вперед – в епоху нової української Хмельниччини, що ось-ось перед нами. Підвалини під неї поклав незрівняний політик і стратег української революції – Роман Шухевич.

Епоха Козаччини жила ще в нашій Гайдамаччині і Коліївщині, їхні елементи, що були ремінісценціями великих здвигів нашої історії, віднайшли себе у завершеній формі – в УПА. Легендарні Залізняка і Довбуші, месники народних кривд, віднайшли себе, відродилися в УПА, в незрівнянних командирах: Яструбах, Ягодах, Різунах, Помстах, Савурах, Шелестах і їм немає числа.

В нашій статті не з'ясовуємо тільки ролю генерала Чупринки на тлі сьогоденної революційної боротьби в Україні, бо ми вважаємо, що нову епоху в Україні творила і творить ціла верства «нових людей», яких у боротьбі очолив і надав їм організовану форму дії сл.п. Роман Шухевич. Він буде в українській історії поруч найвидатніших її постатей, як полководець і стратег великої політичної і соціальної революції. Ця ціла нова провідна верства людей – це кров від крові, кість від кости, дух від духу найширших народних мас, які є тим остаточним вирішальним елементом революції, її «правою рукою».

На нашу думку, наша епоха має дуже багато схожих елементів з козацькою, а останнє «Звернення воюючої України», під яким стоїть підпис також підпільної Церкви, нагадує нам всебічність її, нарівні з Хмельниччиною. Не хочемо тим сказати, що ми вже в епосі нової своєрідної Хмельниччини. Всебічне

розгорнення української революції ще стоїть перед нами, але вже немає сьогодні сумніву, що живемо напередодні епохи, подібної до Хмельниччини. Виключна заслуга генерала Чупринки, поміж всіма українцями наших днів, в тому, що він зумів спрямувати українську революцію на ті рейки, якими йшла Хмельниччина. Це в майбутньому оцінить історія.

Нам видається, що генерал Чупринка добре розумів свою ролю під час українських визвольних змагань, коли в одному із своїх наказів писав, що він гордий з того, що доля йому судила стояти на чолі армії героїв, якої рівної не знає історія України і супроти чинів якої бліднуть Термопіли та інші античні приклади хоробрости і вояцької чести. Знаючи з особистого життя ген. Чупринку, як особливо скромного, що не любив рекламувати і довгі роки був анонімом, але й особливо відповідального за кожне висловлене своє слово, відчуваємо вагу його слів.

Ми навмисне обрали тему: дві революції; не в сенсі протиставлення, а відзначення спільних рис двох революцій тільки часово різних, але суттєво майже однотипних, беручи до уваги різність епох, щоб показати, якою рідною і органічно зв'язаною з нами є наша минувшина. Не раз декого непокоять сьогодні теоретичні неясності в деяких крайових

публікаціях. В декого зроджується страх перед евентуальним неправильним напрямком руху. Такі сумніви безпідставні. Наш рух завжди виростав із життя і завжди емпірично формувався. Ми робили часом теоретичні помилки, інколи з'ясовували не все так, як життя пізніше корегувало, але ми завжди в дії йшли правильно. Наші практичні помилки, наприклад на еміграції, виринали не раз з того, що ми давали перевагу балачкам перед дією. Наш рух – це дія. Щоденна дія в Україні. Це неустанна боротьба проти ворога, проти всієї його системи, а теорія – це обґрунтування дії. Дехто спорив, чи часом в теорії будь-який автор в Україні не допускав можливості колективізації, а тим часом практика показує, що якраз навпаки: наш рух ввесь час різко і радикально поборює колгоспи в принципі.

Крайові інструкції дії це наочно підтверджують, як теж вся життєва практика. Те саме в інших ділянках життя: промисел, антимарксистський дух в культурі і т.д. Генеральний напрямок руху здоровий, правильний, революційний. Наш рух на практиці правильно сполучає з національним моментом момент соціальний. Це не є жадні протиставні елементи. Наша революція – загальна революція всього життя. Життя – це єдність всіх переживань. Національне і соціальне – дві сторінки одної медалі, одного життя. Носієм нашої революції є народні маси, тому тим

більше немає мови про односторонність української революції. І як зберігачем національної ідеї є сьогодні народ, що в своїй масі став героєм, і символізує націю (себто єдність живих, мертвих і ненароджених), так тим самими соціальний аспект революції – неodrивна частина цілості. Сукупність усіх життєвих потреб народних мас мусить бути розв'язана. Без національно-соціальної революції немає українського визволення. Хто це відкидає, ставить на інтервенцію. Треба вже нарешті не допустити троянського коня чужої соціальної демагогії, що завжди валила зсередини Українську державу чи боротьбу за її відновлення. В усіх етапах української національної революції вже відразу, в перший момент, учасником буде весь народ. І найважливіше те, щоб якнайбільше скріпити динамічну потенцію народу, що бореться. Соціальні переміни не сміють послабити зовнішнього фронту, себто український вояк не сміє кидати фронту тому, що, наприклад, в селі ділять землю, а в місті робітники перебирають фабрики і «йому нічого не лишиться».

Наша революція національна, отже це війна проти ворога, а війна ніколи не буває успішна без збройної перемоги на полі бою з національним ворогом, дотеперішнім окупантом-завойовником. Коли впаде червона Москва, на Україну сунутиме нова «демократична» чи якась інша НТС-Росія. її перемогти

можна лише армією. Коли на кожній п'яді здобутої нашою армією української землі проводитимуться соціальні і інші переміни, український фронтовий вояк мусить бути певний, що про нього дбають закони революції, закони української влади, яка забезпечить за ним і його родиною всі здобутки української, теж і соціальної революції. Місцеві органи державного самоуправління, на основі окремого закону, виданого вже в перший день революції, будуть реалізувати соціальні реформи, брати до уваги зокрема фронтових вояків, політичних в'язнів і взагалі всіх тих, що страждали і боролися за Україну. За таких умов український вояк буде спокійно захищати українську державу, свідомий, що вона дбає про його рідню і всі здобутки соціальної революції, що вона несе українському народові, будуть в першу чергу і його. Тому такими необхідними є свідомі своїх завдань і здисципліновані кадри політичних провідників та організаторів революції, від яких залежить правильний її перебіг.

Не автоматизм революції і не попутництво, не «хвостисти»-поплентачі революції, а керманичі і розумні наказодавці політично-перспективно думаючі націоналісти проведуть її. Без мілітарної сили революційної армії і політичного командного апарату, без вірних їм народних мас, головного штурмовика Бастилії в ім'я ясних позитивних ідей – немає

переможної революції.

Коли українець Желябов, що пішов у «спільний котлолок» революції, питав: „Де наші феші?», забувши, що він сам міг починати їх формувати. Сьогодні в нас вони є, вони вже перевершили і сінфайнерів, і карбонарів, і якобінців. Генерал Т.Чупринка знав, що говорив у своїх наказах про неперевершені зразки героїства своїх бійців і революціонерів. Як немає змоги порівняти українських революціонерів і повстанців з іншими в історії народів, так тим більше немає порівняння із постаттю ген. Чупринки. Навіть Гарібальді користувався сприянням деяких позаіталійських сил. Ген. Чупринка не мав жадної допомоги від нікого: ані моральної, ані політичної, ані технічної. Власні сили – це було гасло і практика життя. Яким було життя Чупринки, такою була і його смерть.

Отже, поза сумом над великою втратою, треба не забувати, що ген. Чупринка, керівник непоборної воюючої України, вчинив те, що ввійде в історію всього світу: ми не склали зброї навіть проти наймогутнішої потуги світу, ведемо війну безперервно в той час, коли весь світ боїться навіть морально нас підтримати. Ми горді, хоч смуток давить серце, що в нас був Чупринка, який зумів довгі роки командувати непереможно армією героїв у боротьбі проти двох

найбільших потуг світу. Ми горді, що він вийшов із наших націоналістичних, ніколи не захитаних лав.

Для нас і народу Чупринка не загинув. Його постать бачить кожен із нас перед собою, його дух вітає завжди над нами. Як колись античні борці вірили, що з ворогом ще й духи полеглих б'ються на побойовищах, так віримо і ми, що народ лицарів і героїв, народ Байд і Богунів, народ Різунів і Перебийносів, народ крутян і героїв Базару, народ холодно-ярських повстанців, народ СУМ і СВУ, народ анонімних героїв ніколи не загине, що у всіх наших сучасних і грядучих боях буде нас вести до перемоги дух Чупринки.

Тарас Чупринка уродженець ЗУЗ, але його прибране ім'я наддніпрянського, подібного духом Чупринки показує, що цей львов'янин хотів бути продовжувачем того, хоч без порівняння меншого Чупринки, щоб символізувати нероздільну єдність всієї України. Своїми чинами ген. Чупринка хотів вславити ім'я також цього другого Чупринки; не своє власне ім'я, а імена анонімних героїв України, що в соборницькому відношенні знайшли себе під іменем Чупринки. Тарас Чупринка – це рідне ім'я і постать цілій соборній Україні. Глибоку думку висловлено у строфі вірша: «Шухевич згинув в Білогорщі, щоб жив Чупринка у віках!» І Чупринка житиме в народній

леґенді, житиме в традиціях українського війська, в історії українських визвольних змагань.

Біль стискає наше серце, що його фізично нема, але не сміємо падати у відчай. Чупринка залишив наступників, армію героїв, як він їх сам назвав. Він залишив народ, навчив його боротися і не розпачати. Народ, що підтримував його дію, бо лише цьому найбільшому анонімному героєві – простому українському хліборобові і робітникові – завдячуємо всі ми, і сам Чупринка передусім, незламність кадрів ОУН-УПА, як те, що Командир армії герой довгі роки міг стояти на передовому пості боротьби в Україні. Народ його захищав, любив, бо він для народу жив, боровся і загинув за нього.

Чупринка загинув, але народ залишився; народ перевихований, народ в поході, що його роками він провадив!

І немає сили, що потрапила б спинити народ у поході до волі. Як лявіна змітатиме він все, що стане йому на шляху. Ще будуть падати тисячі, сотні тисяч, а може й мільйони, але народу, що в поході, вже ніхто не спинить. Він йтиме нестримно до своєї мети, яку йому показували найкращі. Йтиме і проти всього світу, як буде треба. Як борці з УПА-ОУН не здаються і самі кінчають із собою, так довго не складе зброї

український народ.

Не знаємо з нашої історії жодного факту, що українська армія капітулювала. Але знаємо Святослава Хороброго, що казав: «Не посоромимо землі руської, а ляжемо головами тут, бо мертві сорому не знають». Цю світлу традицію перейняв Чупринка. Так, «мертві сорому не знають».

В Білогорщі стоятиме колись пам'ятник прославлення України. І «слава не поляже, а розкаже хто ми, – чиїх батьків діти...» Тому вгору підіймім серця, бо:

«Хто там сказав – нема Чупринки,

Хто похилив на щоглі стяг,

Коли ще пишуться сторінки

Його безприкладних звитяг.

Коли Москва фанфар не грає

Про перемогу над УПА,

То знай – на горло їй ступає

Грізна Чупринківська стопа!»

Літературно-художнє видання

Ярослав Стецько
«Дві революції»

Координатор: Олексій Рейнс

Головний редактор: Вікторія Рейнс

Обкладинка: Альона Морозова

Оформлення: Аліна Стара

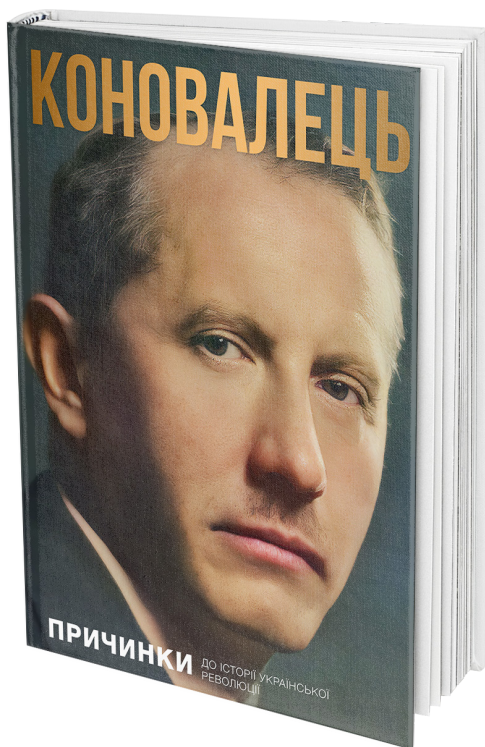
ТОВ «РЕЙНСХАУС»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:

серія ДК №7276 від 15.03.2021

www.rainshouse.com

Питання та пропозиції: rainshouseua@gmail.com

**«ПРИЧИНКИ
ДО ІСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ
РЕВОЛЮЦІЇ».
ЧИТАЙТЕ КНИГУ
В ЦІЙ ЖЕ СЕРІЇ!**

Мемуари полковника Євгена Коновальця під дещо архаїчною назвою «Причинки до історії української революції» є майже єдиним документальним свідоцтвом про справжні мотиви вчинків командира Січових Стрільців під час Перших Визвольних змагань. Засновник УВО та ОУН відверто розповідає про темні сторінки боротьби українців за свою державу на початку ХХ сторіччя та дає критичну оцінку героям тих подій.

Це видання містить як текст оригінальної книги, відредагований відповідно до норм сучасної української мови, так і пізніші примітки та додаткові глави, написані Коновальцем до свого рукопису.

**ЗАВАНТАЖТЕ ЦЮ КНИГУ
З ВЕБ-РЕСУРСУ:**

www.rainshouse.com